

ŁUCZYWNY (2) *ai*

sg f N łuczywńa (2). \diamond [*n N łuczywn(e)*. \diamond *G łuczywn(e)go*.]

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów).

Przymiotnik od „łuczywo”:

1. *Zrobiony z łuczywa; smolny, żywiczny; ex taeda factus Cn* (2) :

Wyrażenie: »pochodnia łuczywna« (2): *Lychnus ligneolus*, *Pochodnia łucziwna*. *Mącz* 201d; *Teda pinea*. *Pochodnią łuczywna*. *Mącz* 441d.

2. [*W funkcji rzeczownika »łuczywne«: opłata za prawo korzystania z lasow dworskich w celu uzyskania drzewa na łuczywo: Żerdne i łuczywne. – Jest obyczaj w tej wsi, iż dają od tego, co im wolno rąbić żerdzi, grodzić płoty i łuczywo kopać, z każdego domu per caponem 1 LustrRaw 37; Ci wszyscy ogrodnicy nie dawają żadnego czynszu, tylko łuczywnego dawają po 1 kápłunie, dlatego, aby jem było wolno łuczywo kopać i rąbać na potrzebę swoją. LustrRaw 192, 38, 40, 44, 171, 191.*]

KCh